

til en Betingelse, hvis Magelæg eller Overdragelse skulde paabydes, at de Vedkommende kunne faae disse Penge, thi ellers kunde de jo komme i det Tilfælde, som jeg omtalte ved Sagens 1ste Behandling, at de, hvis det bliver dem umuligt at udrede dette Bøsløb, kunde blive nødte til at gaa fra deres Eiendomme. Derfor har man stillet det som en Betingelse, at de Vedkommende skulde kunne faae dette Bøsløb tillaaens uopfigeligt i 20 Aar til 5 pSt. Hvis Expropriationsforetagendet har Noget at betyde, vil det jo blive en let Sag for dem, der have Interesse af Expropriationen, at staffe de Vedkommende den Rente og den Uopfigelighedsfrist, som her er sat; kunne disse ikke opnaa det, vil det i mange Tilfælde kunne blive dem meget besværligt, naar de skulde betale. Jeg vil gjøre opmærksom paa en Trykfeil, der er indløben i Vædringsforslaget; der staar „sammenboniterede“, hvilket skal være „samme boniterede“. Jeg vil med disse Ord anbefale Vædringsforslaget under Nr. 21 i istedetfor Vædringsforslaget under Nr. 20. — Vædringsforslagene under Nr. 23 og 24, der ere stillede til § 23, tilfredsstille mig ikke, og hvis de blive vedtagne, ville de ikke gjøre Lovforslaget klarere. For det Første veed jeg ikke, hvorledes man i hvert enkelt Tilfælde skulde kunne udfinde de hidtil gjældende Regler for Vedligeholdelse af et offentligt Vandløb, thi der kan jo og vil vistnok i de fleste Tilfælde blive reist Tvivl om, hvilke de hidtil gjældende Regler ere. Jeg formaar ikke at se, hvorledes de i mange Tilfælde skulde udfindes; En vil paastaa, at de og de Regler ere gjældende, en Anden, at de og de ere gjældende, og saa skal man have Vandsynsmænd, Landvæsenkommission og Andre for at faae det afgjort. End mindre forstaar jeg, hvorledes det paa nogen Maade samtidig hermed skal være muligt at fordele den Vedligeholdelsesbyrde, der kommer frem ved et Vandløbs Regulering, efter en anden Maalestok end den, der hidtil er anvendt; man faaer altsaa 2 Fordelingsregler, hvis et Vandløb skal reguleres. Jeg anser denne Bestemmelse for at være ligesom umulig i Praxis, og jeg ser heller ikke, at den vil kunne begrundes. Derimod er Mindretallets Forslag mere klart, idet det udtaler, at Forpligtelse til Vedligeholdelse af et Hovedvandløb skal paahvile samtlige Eiendomme, som have Nytte og Interesse af dets Tilstedeværelse og gode Tilstand, hvad enten de grændse umiddelbart til Vandløbet eller ikke. Det er den hidtil gjældende Regel, der findes i den nuværende Lovgivning. Med Hensyn til de mindre offentlige Vandløb er Hovedreglen ifølge vort Vædringsforslag den, at de tilgrændsende Lodseiere skulde vedligeholde Vandløbet, medens det dog undtagelsesvis skal kunne bestemmes, at de, der have Nytte og Interesse ved Vandløbets gode Tilstand, skulde yde et aarligt Pengebidrag til de Lodseiere, som paa Grund

af særlige Forhold ere stærkt bebyrdede i Forhold til den Nytte, de have af Vandløbet. Det er Noget, der kan udfindes i Praxis og er stemmende med Lovens Bestemmelse om Lodseiere, at de, hvis Grund ikke grændser umiddelbart op til Vandløbet, undtagelsesvis kunne faae Lov til at benytte det. Jeg vil anbefale, at dette Vædringsforslag bliver vedtaget, da det efter min Mening er klart, medens de andre Vædringsforslag ere u klare og vistnok ville være ubrugelige i Praxis. Til Slutning skal jeg sige et Par Ord om Flodemaal. Det var min Hensigt at stille et Vædringsforslag om Flodemaal, og dette skulde være gaaet ud paa, at der ved Møller, Fabrikker og lignende Indretninger skulde sættes Flodemaal, og at det skulde paalægges de Vedkommende at indrette disse saaledes, at, naar Vandet naaede til den Spide, som Flodemaallet angav, kunde det gaa ovenover og have frit Afløb, thi derved vilde mange Ubehageligheder undgaaes og mange Klager og Stridigheder forebygges, naar den Vedkommende ikke forsaetlig forandrede Afløbet.

Th. Nielsen: Der er et Par Vædringsforslag, som jeg agter at sige et Par Ord om, saavel som om Lovforslaget i dets Helhed, der nu foreligger til Behandling. Det første Vædringsforslag, jeg vil omtale, er Vædringsforslaget under Nr. 6, der bestemmer, at Sagsførere ikke maa møde under de Forretninger, som Vandsynsmændene afholde, og heller ikke overvære Forligsmæglingen for Landvæsenkommissionen eller Overlandvæsenkommissionen. Det er i vor Forligslovgivning i det Hele taget fastslaaet, at Sagsførere ikke maa møde. (Berg: Men de møde alligevel). Det erede Medlem siger, at de møde alligevel; det er imidlertid ved en Omgaaen af Loven, at det sker, og en Omgaaen af Lovene er altid vanskelig at forhindre; men man straffer den, naar man bliver opmærksom derpaa. Forøvrigt have vi havt denne Kamp oppe heri Thinget for flere Aar tilbage; der var nemlig et agitatorisk Mindretal, som iøvrigt strebte efter at faae indført, at Sagsførere maatte møde ved Forligsmæglingen. Hver Gang dette Mindretal mødte — og det mødte to Aar i Træk og temmelig energisk — blev det slaaet tilbage heri Thinget. Idet jeg henviser hertil, skal jeg tilføje, at Vædringsforslaget under Nr. 6 er et Udtryk for den samme Tankegang, som fandtes hos de erede Medlemmer af det Flertal, der da var imod, at Sagsførere overhovedet skulde møde ved Forligsmægling og derved pådelægge Forligsmæglingen i det Hele. Man kan ophæve Forligslovgivningen, men jeg tror, man maa sige, at det at lade Sagsførerne møde under Forligsmæglingen, og det at lade denne blive første Instants for Sagsførernes Procedure, er meningsløst (D. Christensen: Nei). Jeg veed meget godt, at det erede Medlem har en modsat Opfattelse, det erfarede vi dengang;